ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **HBO Česká republika, spol. s r. o.** se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, zastoupeného JUDr. Antonínem Hedrlínem, Ph.D., advokátem se sídlem Jankovcova 1037/49, Praha 7, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2010, sp. zn./Ident.: 2010/388/LOJ/HBO, zn. LOJ/3981/2010, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2012, čj. 5 A 44/2011 - 46,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2012, č. j. 5 A 44/2011 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalovaná (dále též „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2012, č. j. 5 A 44/2011 - 46, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž bylo k podané žalobě zrušeno její rozhodnutí ze dne 2.11.2010, sp.zn./Ident.: 2010/388/LOJ/HBO, zn. LOJ/3981/2010, kterým byla stěžovateli udělena pokuta ve výši 100.000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále též „zákon o vysílání“), jenž ukládá nezařazovat do vysílání v době od 06.00 hodin do 22.00 hod. pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Porušení spočívalo v zařazení na programu CINEMAX a odvysílání pořadu Sejmi Eso dne 7. 2. 2010 od 21.40 hod., který obsahoval násilné scény, způsobilé ohrozit fyzický, psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

Městský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil k žalobní námitce se žalobcem v tom, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání musí být založeno na spolehlivém zjištění, a s odvoláním na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, uvedl, že i v případě upozornění vydaného dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, byť toto upozornění není správním rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, je zapotřebí doložit, že Rada pořad, ve vztahu k němuž upozornění vydala, skutečně osobně shlédla a obsah pořadu posuzovala na základě přímého, bezprostředního osobního posouzení. Dále jako důvodnou městský soud posoudil rovněž žalobní námitku, že žalobce mohl být postižen za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání jen ve vztahu k těm scénám pořadu „Sejmi Eso“ ohrožujícím fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, jež byly odvysílány před 22.00 hod. Pokuta však byla uložena za všechny v rozhodnutí žalované popsané scény, tj. i za ty, které byly vysílány až po 22.00 hod. a tato skutečnost se nutně odrazila ve výši uložené pokuty. Protože městský soud shledal žalobu v uvedených směrech důvodnou, napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost stěžovatelka podala ve smyslu důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tj ve smyslu, či z důvodu *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. V kasační stížnosti stěžovatelka především důrazně nesouhlasí s názorem městského soudu, že žalobce mohl být postižen za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání pouze ve vztahu ke scénám pořadu Sejmi Eso, jež byly odvysílány před 22.00 hod. Stěžovatelka namítá, že již z pouhého textu cit. zákonného ustanovení je zřejmé, že lze sankcionovat pouze pořady jako celky a upoutávky, nikoliv jednotlivé části pořadu. K tomu podpůrně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 54/2008 - 80. Dále stěžovatelka rovněž nesouhlasí s názorem městského soudu ohledně dokazování, jež by mělo předcházet vydání upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, jmenovitě s tím, že je zapotřebí doložit, že Rada pořad, ve vztahu k němuž upozornění vydala, skutečně osobně shlédla a obsah pořadu posuzovala na základě přímého, bezprostředního osobního posouzení. K tomu stěžovatelka uvádí, že dokazování je institutem, který probíhá v rámci správního řízení, ovšem upozornění se vydává mimo správní řízení. Dodává, že v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, citovaného městským soudem na podporu jeho názoru, lze zcela jasně vidět, že dokazování je přítomno vždy v rámci ochrany práv účastníka v rámci trestního obvinění, což upozornění na porušení zákona v žádném případě není. K charakteru upozornění potom stěžovatelka poukazuje na četnější judikaturu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti nejprve nesouhlasí s názorem městského soudu, že žalobce mohl být postižen za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání pouze ve vztahu ke scénám pořadu Sejmi Eso, jež byly odvysílány před 22.00 hod.

Při posuzování důvodnosti této námitky vycházel Nejvyšší správní soud zejména ze znění příslušných ustanovení zákona o vysílání. Podle § 32 odst. 1 písm. g) tohoto zákona *je provozovatel povinen nezařazovat v době od 06.00 do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých*. Ani v tomto, ani v žádném jiném, ustanovení zákona o vysílání přitom není nikterak stanoveno, že je třeba rozlišovat u pořadů, jejichž vysílání začíná před 22.00 hod. a které končí po 22.00 hod., jaký je obsah vysílání v každém z uvedených časových pásem, a pro účely naplnění uvedené skutkové podstaty správního deliktu zohledňovat výlučně obsah pořadu v jeho části do 22.00 hod.

Citovaná dikce právní úpravy naopak jednoznačně zapovídá v uvedené době *zařazovat pořady* způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, tzn., že porušení povinnosti nespočívá primárně ve *vysílání ohrožujících scén*, ale již v tom, že v uvedené době byl pořad do vysílání zařazen a svým vysíláním byl způsobilý psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých ohrozit. To, že dané zákonné ustanovení ukládá *nezařezovat v dané době pořady*, *které* ....., pohledem jazykového, systematického zřetelně svědčí tomu, že míří na *pořady jako celek*, čemuž *a contrario* svědčí i rozdílné dikce v některých jeho jiných částech [písm. d) a f)], kde naopak zákonodárce míří na *jmenovité záběry* či jejich typy (zapovídají se záběry obsahující podprahová sdělení, či záběry zobrazující osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost).

Úvaha, že by měla být v případech pořadů, jejichž vysílání začíná před 22.00 hod. a které končí po 22.00 hod., zohledňována vždy jen ta část pořadu do „úderu“ 22.00 hod. je nesprávná nejen z pohledu právního výkladu, ale stejně tak je nesprávná i z pohledu logiky uvažování diváka. Divák znalý předmětného zákonného omezení si pořad, jehož vysílání začíná před 22.00 hod., vyloží jako pořad, který nemůže ohrozit v uvedeném směru, neb jinak by v této době (byť jen svým začátkem a menším rozsahem ze svého celku) do vysílání zařazen nebyl, a dále pak i kdyby se přesto o takový pořad jednalo, a divák by jej začal sledovat, pak je zřejmé, že pokud by diváka pořad zaujal, bude jej chtít sledovat až do jeho konce. To potom svědčí tomu, že záměr a také logika zákonodárcovy úvahy, že porušení předmětné povinnosti je dáno již zařazením takového pořadu do vysílání v rozhodné době, jsou zcela opodstatněné.

Navíc by tato úvaha určitou logiku mohla mít snad jen v případě, že by daný pořad, jehož vysílání začínalo před 22.00 hod., a které končilo po 22.00 hod., v části odvysílané do 22.00 hod. žádné pasáže, které by mohly ohrozit psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, neobsahoval. Tak tomu ale v posuzované věci nebylo, což nepopíral ani žalobce, a také nic takového nekonstatoval ani městský soud.

Stěžovatelka se k argumentační podpoře této své námitky dovolává rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 54/2008 - 80. V něm se sice takto výslovně formulovaná námitka neřeší, nicméně v souvislosti s vymezováním zákonných znaků

skutkové podstaty tohoto správního deliktu, tj. deliktu podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, se v něm uvádí, že *v posuzované věci objektivní stránka záleží v tom, že provozovatel vysílání zařadí ve vymezené denní době do vysílání pořad, který svým obsahem, vyzněním, a to ať už dílčích sekvencí či pořadu jako celku zakládá možnost ohrožení chráněného zájmu*. Z uvedeného pak lze myšlenkově vyvodit, že takto v úvahu přicházející pořad je nutno vždy posuzovat jako celek, neb jedině tak lze příp. vyhodnotit, zda jsou způsobilé předmětné zákonem chráněné zájmy ohrožovat jen jeho některé sekvence, nebo zda je daný pořad způsobilý ohrožovat takové zájmy jako celek. Nicméně, jak se uvádí v citovaném rozsudku, objektivní stránka deliktu bude naplněna v obou případech.

Ve smyslu aplikovaného zákonného ustanovení, tj. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, je tak podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodující, že v době od 06.00 do 22.00 hodin byl do vysílání pořad, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, zařazen, a z pohledu jeho možného dopadu na tuto skupinu diváků je třeba jej posuzovat jako celek, a to bez ohledu na skutečnost, že vysílání pořadu započaté před 22.00 hod. skončilo až po 22.00 hod., a část pořadu tak byla tedy vysílána již mimo stanovené časové omezení.

Městský soud v napadeném rozsudku v uváděných souvislostech také uvádí, že pokuta byla uložena za všechny v rozhodnutí žalované popsané scény, tj. i za ty, které byly vysílány až po 22.00 hod. a tato skutečnost se nutně odrazila ve výši uložené pokuty. K tomu Nejvyšší správní soud toliko poznamenává, že výše pokuty se odvíjí od vyhodnocení zákonných kriterií, a takovéto kriterium (nepřihlížení k obsahu a vyznění části pořadu pokračující po 22.00 hod.) předmětná zákonná úprava nezná. Navíc není bez významu, že pokuta byla uložena při dolní hranici zákonného rozpětí (jmenovitě toliko ve výši 1 % horní sazby zákonného rozpětí).

Nejvyšší správní soud proto vzhledem ke všemu shora uvedenému shledal tuto kasační námitku důvodnou.

Stěžovatelka dále rovněž nesouhlasí s názorem městského soudu ohledně dokazování, jež by mělo předcházet vydání upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, jmenovitě s tím, že je zapotřebí doložit, že Rada pořad, ve vztahu k němuž upozornění vydala, skutečně osobně shlédla a obsah pořadu posuzovala na základě přímého, bezprostředního osobního posouzení.

Městský soud tento svůj názor zaujal s vědomím, že upozornění vydané podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání není správním rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, a také s odvoláním na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82.

To, že se v případě předmětného upozornění o správní rozhodnutí nejedná, je bezrozporně reflektováno i ustálenou judikaturou. Nicméně argumentuje-li městský soud citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, je třeba připomenout, že argumentace v něm obsažená se neváže k „upozornění“, nýbrž k rozhodnutí o uložení pokuty. Tzn., že nejde o argumentaci spojenou ani se skutkově, ani s právně obdobnými otázkami, a proto je tato argumentace judikaturou nepřípadná.

Toto ve své podstatě souvisí právě s tím, že „upozornění“ není vydáváno ve správním řízení, zatímco rozhodnutí o uložení pokuty ano, a právní závěry dovozované v daném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ke způsobu a formám dokazování jsou touto skutečností bezprostředně a také rozhodujícím způsobem podmíněny. Pro potřeby rozhodnutí o uložení pokuty za předmětný správní delikt je naprosto třeba souhlasit s tím, že Rada má či měla v průběhu řízení v rámci dokazování pořad, ve vztahu k němuž rozhodnutí vydává, osobně shlédnout a obsah pořadu posuzovat na základě přímého, bezprostředního osobního posouzení. V případě vydávání „upozornění“ je však situace jiná.

Předmětné „upozornění“ se nevydává ve správním řízení, neb není správním rozhodnutím. Vydává se v méně formálnějším postupu a svou povahou je úkonem podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k požadavkům § 154 odst. 1 správního řádu se na postup při jeho vydání neuplatní ustanovení o dokazování obsažené v jeho části druhé, a nelze proto u něj nárokovat ani režim důkazu ohledáním (§ 54 správního řádu), s nímž právě počítá, či operuje, citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního sudu.

To však neznamená, že by při vydání „upozornění“ neměl být náležitě zjištěn skutkový stav věci. I na proceduru vydávání aktů či činění úkonů podle části čtvrté správního řádu se v souladu s jeho § 154 odst. 1 vztahují ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů, včetně ustanovení (§ 3 správního řádu), které ukládá *postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Nicméně z této úpravy taktéž nevyplývá, že by bylo nezastupitelně nezbytné postupovat obdobně, jak je předepsáno u důkazu ohledáním.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud shledal i tuto stížnostní námitku důvodnou.

Vzhledem k tomu že městský soud dané právní otázky, jejichž posouzení rozporovala stěžovatelka kasační stížností, posoudil nesprávně, shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek podle 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nezákonnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a věc Městskému soudu v Praze vrátil k dalšímu řízení.

V dalším řízení je městský soud vázán právními názory vyslovenými Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozsudku. V novém rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu